

Na katoliški shod v Ljubljano!

V dneh 26. do 28. avgusta 1906 bode v Ljubljani slovenski katoliški shod. Priprave za-nj so velikanske. Udeležba bo brez dvoma ogromna; od obali Jadranskega morja pa gori do temnozelene More na severni meji slovenske domovine hitele bodo navdušene množice v belo Ljubljano, da se udeležijo velevažnega shoda.

Premili slovenski rojaki štajerski! Pojdite tudi Vi v kolikor mogoče obilnem številu na shod! Naj bode naš Spodnji Štajer častno zastopan! Vaše narodno in versko prepričanje, katero ste že tolikokrat na sijajen način pokazali, nam daje trdno poročstvo, da bode temu pozivu tudi sledili.

Letošnji katoliški shod bode posebne važnosti. Obravnale se bodo na njem narodne, verske in gospodarske razmere našega ljudstva. Mili naš narod, mal sicer po številu, a bogat vsled naravne krasote svoje domovine, se mora za isto kruto boriti z zunanji in deloma tudi notranji sovražniki. V takem boju je treba izobraziti junaško krdelo značajnih mož, ki so zmogni, z bistrim umom in z neomahljivim prepričanjem braniti pravi narodni blagor in s tem zagotoviti ljudstvu srečno, zlato bodočnost. Spoznati razne krivice, ki se narodu godé, opozoriti na nevarnosti, ki mu preté, ter podati sredstva ugodne rešitve — to je namen katoliškega shoda. Odlični govorniki, ki bodo na njem sodelovali, nam dajejo zagotovilo, da se bode namen tudi dosegel v polni meri; ono junaško krdelo značajnih mož se bode povečalo in navdalo z ognjenim navdušenjem in brezmejnim pogumom v boju za svete narodne pravice.

Kviško toraj, slovenski rojaki, na katoliški shod v Ljubljano! Kjer bodo zbrani tisoči zavednih, katoliških narodnjakov, tam bodite častno zastopani tudi Vi!

Politični ogled.

Deželni zbori. Kakor se zatrjuje v vladnih krogih, se bodo letos sklicali deželni zbori le za dva ali tri dni, da dovolijo začasne proračune.

Poljedelsko ministrstvo. Kakor poročajo poljski listi, se je ponudilo mesto sekcijskega načelnika v poljedelskem ministrstvu poljskemu profesorju Ostarszinskemu. Ta je baje odklonil.

Kmetje na razstavi. Na nemški razstavi v Reichenbergu na Češkem imajo kmetje naslednje posebne oddelke: ribarstvo, mlado perutninarstvo, pitovno perutninarstvo, sadjarstvo, sočivarstvo, vinarstvo, poljski pridelki, osobito ječmen in hmelj. Torej se vidi tudi na razstavah, da se kmetje vedno

bolj zavedejo svojega stana. Na Slovenskem še kmečka zavednost ni dovolj velika, da bi se dale take razstave prirediti.

Turški sultan je nevarno obolel. Njegov najstarejši sin Selim je rojen l. 1870. Sultan ima 13 otrok, sedem sinov in šest hčeri. Prestolonaslednik bi moral biti sultanov brat Muhamed Rešad efendi.

Sedanja ruska revolucija končana. Vsa poročila soglašajo, da je ponesrečena po judovskih listih tako bahata nspovedana ruska revolucija. Delavci niso hoteli ubogati svojih usiljenih jim takozvanih voditeljev. Nesporazumljenje se je pojavilo tudi med socialističnimi, socialno revolucionarnimi voditelji. Celo na Kavkazu je baje mirno. Močna roka ministra Stolypina je baje zmagala. Če ostane zmaga tudi trajna, pokaže podočnost. V sedanjih revolucionarnih pojavih je nastopila ruska vlada res s tako brezobzirno strogostjo, da niso take pričakovali niti v Rusiji.

Razne novice.

* Ljudski shod v Mariboru, zaradi volilne pravice, se vrši v četrtek dne 23. t. m. ob 10. uri predp. v Narodnem domu. — Slovensko društvo je za ta shod razposlalo sledeci oklic: Že stoletja nas trpinčijo do krvi; zatirajo nas povsod. Sedaj nam hočejo še vzeti pravico, da se pritožujemo o krivicah, katere trpimo; oropati nas hočejo primerne zastopstva v drž. zboru. V veliki nevarnosti smo, da nas Slovence na Štajerskem in Koroškem zadušijo za vselej. Še je čas, da se oglasimo proti tem krivicam! Dne 23. avg. 1906 ob 10. uri popoldne se bode vršil v Narodnem domu v Mariboru velik zaupni shod štajerskih in koroških Slovencev. Na shod so vabljeni vsi slovenski dež. in drž. poslanci štajerski in koroški, posebej še gg. poslanci dr. Šusteršič, Plantan in Gabršček. Govorilo se bode o krivicah, katere nam hočejo zadati pri preosnovi volilne pravice na Štajerskem in Koroškem. Ker je stvar zelo važna, vdeležite se zanesljivo shoda in pripeljite seboj vse svoje znance in prijatelje. Čim več nas bode, tem več bode izdal naš glas!

* Osebnosti. G. dr. Ivan Vuk, c. kr. sodni avskultant, je predstavljen iz Maribora k okr. sodniji Litija na Kranjskem. To je v kratkem času drugi štajerski uradnik, ki mora na Kranjsko. Ako bo šlo tako naprej, ne bo čez 10 let na Spodnjem Štajerskem nobenega slovenskega uradnika več.

* Duhovniške vesti. Č. g. Gregor Potokar, provizor v St. Janžu na Dr. polju, je dobil novostanovljeno župnijo Bočno. Župnija v St. Janžu na Dr. polju se je podelila č. g. Fr. Škorjanc, dosedaj župnik v St. Florijanu na Boču.

* Podpore iz ustanov cesarja Franca Jožefa I., do katerih imajo pravico dijaki in učenci katerekoli šole in so pristojni v okraje Gornji grad, Sevnica, Šmarje pri Jelsah, Šoštanj, Vranksko, oddaja ravnateljstvo podpisane hranilnice. Nekolekovanje iz z ubožnim spričevalom, domovnico in spričevalom zadnjega šolskega leta obložene prošnje je vložiti do 1. septembra 1906 pri Južnoštajerski hranilnici v Celju.

* Slovenskemu katoliškemu srednje- in visokoškolskemu dijaštvu! Letos, ko bo slovensko katoliško ljudstvo v Ljubljani na III. slovenskem katoliškem shodu sijajno manifestiralo, letos smo se ojuščili tudi mi zavedni katoliški abiturijenti in sklenili, da obhajamo na predan III. slovenskega katoliškega shoda, to je 25. avgusta, prvi katoliški abiturijentski sestanek. Našemu vabilu so se odzvali tudi letošnji hrvaški katoliški abiturijenti, ki pridejo takrat v Ljubljano po svojih zastopnikih in nam omogočijo prirediti I. jugoslovanski sestanek katoliških abiturijentov leta 1906. Ne bojmo se ne truda, ne mogočih napadov, da pokažemo omenjenega dne — v že precejšnjem številu — svojo katoliško zavest, da začrtamo pot svojemu prihodnjemu delovanju in sklenemo trajno prijateljstvo, zvezo in medsebojno pomoč jugoslovanskim katoliškim dijaštvom v prihodnjem akademickem življenju ter v delovanju kot bodoča narodna inteligenca. Natančni program se bo še pravočasno objavil, za sedaj prosimo le podpisani odbor slovensko dijaštvo, da se obrne, če želi kakih informacij, na predsedstvo pripravljalnega odbora (abit. Fr. S. Dernič, Radovljica), ki bo drage volje na razpolago. — Za odbor za prireditev I. jugoslovanskega sestanka katoliških abiturijentov leta 1906 v Ljubljani: Fr. S. Dernič. — H. Božič. — Stanko Masič.

* Spravljanje in razpošiljanje pečkatega sadja na Štajerskem. Tako se glasi naslov knjige, katero je c. kr. kmetijska družba tudi v slovenskem jeziku izdala. Razposlala se bode udom vseh kmetijskih podružnic po Štajerskem. Ako jo kdo želi, ki ni pri nobeni podružnici, si jo lahko naroči pod naslovom: C. kr. kmetijska družba, Gradec. Stane 50 v, s pošto vred 10 v več.

* Šolski zdravniki v Avstriji. V naučnem ministrstvu so izdelali predpise za vpeljavo šolskih zdravnikov. Ti zdravniki bodo imeli nalogo, med letom šolsko mladino preiskati in se prepričati o njenem zdravstvenem stanju. Istotako bodo odločali ob vstopu v šolo pri učencih in učenkah, če jih treba oprostiti telovadbe, petja ali ročnih del. Šolski zdravnik bo imel od vsakega razreda 40 K nagrade. Tako bo odstranjeno mnogo bolezni, ki se vkoreninijo v šolskih letih, kakor kratkovidnost, sklučenost itd.

* Škofijska sinoda v Mariboru. Pretečeni teden se je obhajala v Mariboru od ponedeljka do petka škofijska sinoda, to je zborovanje duhovščine cele škofije pod vodstvom škofom. 235 duhovnikov se je pri tej priliki zbralo krog svojega nadpastirja, da se posvetujejo o zadevah, ki se tičejo časne in

LISTEK.

Ne kradi!

(Resnična dogodba, J. K. Tyl.)

Sedel je torej na vrtu v senco, da bi malo počil, morda le pride kdo, ki se ga bo usmili.

Nad vrati pri gostilni je visela tabla z napisom: vsak dan sveže pivo. Zraven je bil naslikan poln vrček v živih barvah. Pavel je željno ogledaval to steklenico in mislil si je, kako bi si ugasil pekočo žejo, če bi imel steklenico piva. Zbral je ves svoj pogum in šel v gostilno z namenom, da bi dobil malo vode. A videč pri mizah nekaj moških, ki so pili pivo, ga je postalo nekako sram in ker je imel v žepu desetico, je tudi on naročil steklenico piva. Prijazna gostilničarka mu je takoj postregla in mu rekla naj se usede. Pavel je rad ubogal in pivo mu je prijalo nad vse. V kratkem je bila steklenica prazna do dna. Okrepčal se je dobro, a treba se je bilo tudi ločiti od desetice. Gostilničarka mu je dala dva krajcarja še nazaj.

Veselo je korakal dalje, žeje ni čutil več in upal je, da bo kmalu v trgu, kjer ga bržkotne gospod sodnik ne bo odslovil čisto praznega. V tej sladki nadi je daroval zadnja in edina dva krajcarja siromaku, ki je ob cesti prosil miloščine.

Bližalo se je poldne. Sonce je palilo z vso močjo, Pavla je zopet začela mučiti žeja in glad. Ves vroč in utrujen je slednjič prišel do svojega cilja.

Sodnik se je čutil, da mu Loboda tako daleč

pošlje čevlje na dom, a vesel je bil, da jih je prijel. Takoj jih je primeril in plačal.

Pavel je zavil denar v papir in ga spravil v žep. Spomnil se je pri tem na dolgo in trudopolno pot, ki jo bo treba premeriti v popoldanski vročini. Zato je nekako plaho pogledal zunaj na pragu po cesti. Sodnikova gospa je to zapazila: „Gotovo si lačen in žejen, revček, čakaj, ti bom dala malo mleka.“

Pavel si ni dal dvakrat veleti. Usedel se je k mizi v veži in dekla mu je prinesla skledico mleka in kos kruha, kar mu je prav dobro teknilo. Zahvalil se je uljudno in ubral spet pot pod noge.

Hodil je zdaj počasi. Vroče je bilo kot v peči, cesta ravna kot miza in prašna, ob strani nikakega drevesa niti grmička. Čez dalj časa šele je prišel do košate lipe, ki je rasla malo strani na travniku. Vlegel se je za par trenutkov v senco in zaspal. —

Ko se je zbudil, se je silno prestrašil. — Zdelo se mu je, da stoji sonce že nizko. Kdo ve, koliko časa je spal? Huda lakota, ki se je zopet oglašala, je pričala, da bržkotne precej časa. Skočil je po koncu in začel stopati, kar se je dalo hitro, da bi nekoliko popravil, kar je zdaj zamudil. Pot mu je tekel kar v curkih s čela, a ni se menil za to. Bal se je, da ne bi zjezil mojstra in posebno ga je še skrbelo, kaj bo rekla žena, ki čaka na denar, kot na edino rešitev.

Kot obstreljeni zajec je pribežal do gostilne, kjer se je bil dopoldne ustavil. Ves utrujen je sedel v gostilni za mizo kot zjutraj. Hotel si je samo malo odpočiti, toda komaj se je usedel, se mu je

zdelo, kot bi imel noge polomljene. Hotel je vstati in iti dalje, a pred očmi se mu je delalo črno in ves se je tresel. Bal se je, kaj bode rekel mojster. Sinila mu je v glavo misel, da bi si dal prinesti kaj za jesti in piti. S tem bi se nekoliko okrepil in dospel potem srečno domov. Plačal bi z mojstrovim denarjem, ki ga ima pri sobi. A spomnil se je, da bi bila to tatvina, ker mojstru ne bi mogel povrniti potrošenega zneska. Da bi ušel skušnjavi, je planil na prsto in se vlekel po cesti dalje, kar se je dalo hitro.

Jokaje je hitel dalje komaj kake četrt ure in že se je začelo mračiti. Žeja in glad sta se oglašala vedno močneje in skoraj popolnoma preglasovala opomine vznemirjene vesti. Ob cesti je stala zopet gostilna. Skoraj nevede, kaj dela, je vstopil, se vsedel za mizo in željno pogledoval na krožnik, s katerega je bližnji gost slastno pobiral okusno večerjo.

„Še meni kaj takega“, dejal je Pavel gostilničarju s precej boječim glasom.

„Imaš denar?“ vprašal je ta mezaupno.

„Imam,“ pokimal je Pavel in čez par minut je imel tudi om poln krožnik pred seboj in zraven steklenico piva. Ni veliko pomišljal, kako je prišel do tega, temveč jedel je in pil, da je bilo veselje. Ko je bil nasičen, je vprašal za račun, ki je znašal ravno krono. Zlekel je iz žepa petkronski novic in ga pomolil gostilničarju. Drobšč, ki ga je dobil nazaj, je skrbno zavil v papir in odšel.

Telesne utrujenosti ni čutil več, toda oglasila se je slaba vest. Kakor skala mu je leglo nekaj na dušo. Nekaj ga je hotelo takorekoč tlačiti k

večne sreče duhovnikov samih in ostalih vernikov. Na omenjeni sinodi so prevz. knez in škof zbranim duhovnikom v treh nagovorih dajali koristne nauke in jih priarčno opominjali, naj zvesto izpolnjujejo dolžnosti svojega svetega poklica, naj potrpežljivo prenašajo težave mašniškega stanu, naj nemurno delujejo v čast božjo in zveličanje neumrjajočih duš. Ti višopastirski nagovori in pa premišljevanja, ki so jih imeli veleč. g. dekan Jakob Hribernik, so bile nekake duhovne vaje, po katerih so se dušni pastirji utrdili v pobožnosti in gorečnosti. Razen tega so se v skupnih sejah, katerih je bilo v vsem osem, razmotrivala razna vprašanja, n. pr. kako naj katehet deluje v šoli, da bo dosegel vkljub neugodnim šolskim postavam povoljne uspehe v krščanskem nauku, kako se naj podpirajo dobri časniki, kakšno naj bo cerkveno petje, kako bi se moglo izboljšati gmotno stanje organistov, kako odvracati razne napade na sveto vero in njene resnice itd. O vseh teh važnih vprašanjih je že izdelanih 41 jasnih in primernih določb, ki bodo tokom časa tiskane v posebni knjigi, in ki bodo duhovnikom in drugim vernikom Lavantinske škofije zanesljivo navodilo, kako naj uravnava svoje življenje in delovanje. Na sinodi zbrani duhovniki so že v ponedeljek zvečer brzojavno pozdravili sv. očeta papeža Pija X., presvitl. cesarja Franca Jožefa I. in prem. nadškofa solnograškega, kardinala Katschtalerja. Od vseh treh strani so dobili drugi dan brzojavni odzdrav in zahvalo. Tudi so na sinodi izmed navzočih duhovnikov bili izvoljeni udje cerkvenega škofijskega sodišča, izpraševalci za tiste, ki hočejo postati duhovniki ali župniki, pregledovalci in ocenjevalci novih knjig, i. dr. Vsi ti so morali slovesno priseči, da bodo svojo službo vestno izpolnjevali. Istotako so vsi navzoči gospodje ponovili veroizpoved ter vpričo Boga in na evangeljsko knjigo v roke svojega nadpastirja svečano prisegli, da se bodo vsegdar trdno in neločljivo držali svete katoliške vere in nauk, kakor nas jih uči sveta katoliška cerkev. Bil je to gniljiv prizor, to očitno spoznanje svete vere. Najslavnejši dan cele sinode je bil pač petek, na god sv. Lovrenčija, ko so po slovesni sv. maši prevz. nadpastir ganljivo govorili v slovo, in ko so vsi sinodaleci iz njihovih rok prejeli angeljski kruh, kruh močnih, na to slovesno ponovili obljube zvestobe in vdanosti do vladike ter slednjič sebe in celo škofijo iznova posvetili presvetemu Srcu Jezusovemu in predčistemu Srcu Marijinemu. Navdušeni za vse, kar je dobro in sveto, so se gospodje duhovniki v petek predpoldne zopet razšli vsak k svoji duhovni čredi na dom, da jo pasejo na duhovni paši svetega evangelja po navodilih, ki so jih dobili na škofijski sinodi. To zborovanje bo gotovo ostalo v trajnem spominu vsem udeležencem ter v zvezi z božjim blagoslovom prineslo obilo dobrega sadu za staročastito Lavantinsko škofijo.

* Svarilo izseljencem. Neka parobrodna družba Zino razpošilja vabila, v katerih dela za izseljevanje v državo San Paolo v Braziliji. Pri tem se slikajo kmetom, rokodelcem in drugim delavcem tamošnje razmere kakor posebno sijajne in zlasti še

oni izseljencem, ki se hočejo v San Paulu naseliti kot kmetje, obeta prosto vožjo po morju in po kopnem do določenega kraja. Ker vsebina tega vabila ne odgovarja resnici, svari ministristvo za notranje stvari najodločneje pred temi vabili.

* „Slovenski znak“ obstoječ iz lipovega peresa s cvetjem v naravnih barvah, le eden cvet s tremi glavicami je belo-modro-rudeč, je dala napraviti znana narodna tverka Uršič in Lipej v Brežicah. Znak je jako okusno izdelan v email. Cisti dobiček je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda. Eden znak stane 1 krono, pri večjih naročilih se dovoli znaten popust. Naročijo se lahko znaki z varnostno iglo ali z gumbom pri tverki Uršič in Lipej v Brežicah ob Savi. Slovenci! Narodni sovražniki nas vedno bolj in bolj pritiskajo, tuji naval grozi preplaviti naše pokrajine. Bolje nego dosedaj moramo ponosno povdarjati vsepovsod „Slovenec sem!“ Pokazimo se Slovenci vsepovsod, s slovensko govorico, s slovenskimi šegami, s slovenskimi znaki! Segajte pridno po slovenskih znakih; nosite jih ob vsaki priliki, zlasti na potovanju! Odbor za slovenski znak.

* Fr. Kimovec: „Venček gorenjskih za mešani zbor“. Takaj nabrane pesmi — 7 po številu — so nam Štajercem razen dveh bile doslej neznane — vsaj s temi napevi jih nismo peli. Torej nekaj novega! Pesnice so čisto priprosto harmonizirane, le zadnja (Pozdravljam te, gorenjska stran) je za šolo in za tri- do šestoro- ali celo sedmero- glasni zbor. Venček se dobi pri č. g. izdajatelju, kapellanu v Predosljah pri Kranju. Cena 50 v, 10 izvodov 3 K 50. Ker je čisti dobiček odločen za nove orglje na Bledu, zasluži tembolj priporočilo.

Mariborski okraj.

m Deželno sadjarsko in vinarsko šolo v Mariboru je obiskavalo v minolem šolskem letu 37 Slovencev in 17 Nemcev.

m Katoliško delavsko društvo v Mariboru je priredilo dne 12. t. m. veliko poletno veselico na vrtu Taferne. Pri izvajanju sporeda so nam ugajale posebno slovenske pesmice.

m Jezik pregrizla si je pekova soproga gospa Kugler v Mariboru. Ko je šla v sredo 8. avg. po Gosposki ulici, ji je priletela s hiše št. 2 na glavo z vso silo strešna opeka, ki jo je zunaj hudo poškodovala. Udarec je prišel ravno v trenutku, ko je imela jezik med zobmi in je bil tako močan, da si je jezik pregrizla. Opeko je vrgel po neprevidnosti neki delavec, ki je streho prekrival.

m Leiteršperg. V ponedeljek 13. t. m. sta obhajala v Freideku zakonska Andrej in Marija Golob zlato poroko.

m Bik ušel. V Mariboru je predzadnji terek zvečer ušel bik iz Wurzerjevega hleva. Odtrgal se je od jasi, razbil vrata, prišel na cesto ter dirjal po mestu. Ljudstvo je bežalo pred divjo živaljo, tako da se ni zgodila posebna nesreča. Zaletel se je pač v oddelek domov se vračajočih kaznjencev

razložil mu je odkritosrčno vse, kar se je prigodilo.

Neznani prijatelj ga je pazno poslušal in dejal: „A tako, seveda zdaj domov ne moreš in ne smeš, slaba bi ti predla brez dvoma. Mojster bi te pretepel, da ti civilil kot mačka, ki ji stopiš na rep, in slednjič bi te dal še zapreti.“

„Za božjo voljo“, vskliknil je Pavel v smrtne strahu, „kaj pa naj počnem? S čim pa sem si hotel ugasiti žejo in utolažiti lakoto, ker nisem imel niti krajcar svojega denarja pri sebi?“

„Ali si tu v mestu doma?“

„Ne.“

„Dobro; slušaj, kaj ti povem. Tudi jaz ne vem, kam bi se dejal čez noč, oba bova pa že dobila kako prenočišče. Zjutraj pa jo mahneš domov, poveš odkritosrčno starišem, kaj se ti je zgodilo, dali ti bodo potreben denar in vse bo v redu.“ Prestrašenemu Pavlu se je ta svet dopadel in sklenil je, da se bo ravnal po njem, samo da odide sramotni ječi.

Šel je torej s tujim prijateljem v neko gostilno, kjer je prenočišče jako poceni, kot je zatrjeval njegov spremljevalec.

Soba, kamor sta prišla, je bila zelo zakajena in skozi goste oblake tobakovega dima si je Pavel le s težavo malo ogledal navzoče goste, ki so bili nenavadno glasni. Bili so v precej zamazanih oblekah in sumljivo hudobnih obrazov.

Pavel ni bil take družine nič kaj vesel, vendar je dobil polagoma več poguma, zlasti ko je videl, da so njegovega spremljevalca dobro poznali in z veseljem vzeli v svojo sredo. Tudi iz zadrege,

in dva podrl na tla, a poškodoval ni nikogar. Potem je zbežal iz mesta v okolico.

m V Ribnici na Pohorju se bo na cesarjev rojsten dan blagoslovil nov tabernakel, katerega je jako ukusno napravil pozlatar Bati v Kostivnici.

m Političen shod v Slov. Bistrici bo dne 2. sept. ne 9.

m Sv. Rupert. Marsikateri bralec naših časopisov se je menda že večkrat čudil, da ni slišati nič o bralnem društvu pri Sv. Rupertu, dočim se druga društva v Slovenskih gorah zmiraj oglašajo s kakimi vesellicami, igrami i. t. d. Vsakdo bi lahko mislil, da isto spi spanje pravičnega. Da, bilo je do sedaj temu nekako tako, a sedaj se je i pri nas začelo daniti. To je pokazala veselica dne 8. m. m. Bila je sicer priprosta, a vspela je vsekako dobro, in nadjamo se lahko, da bode prihodnja že veliko boljša; saj so vsi igralci na odru pokazali svoj talent: igrali so, kakor da bi bilo njih vsakdanje opravilo gledališko igranje, ne pa težavno kmečko delo. Želimo, da bi jih prav velikokrat videli na odru; in kakor se sliši izza „kulis“, se bode to bržčas prav kmalu zopet zgodilo. Le vrlo naprej! Ti pa, slovenska mladež, se trdno okleni bralnega društva, da bode isto lahko procvitalo v blagor mile naše slovenske domovine. Zajedna pa izrečemo hvalo vsem našim ljubim sosedom od Sv. Bolfenka, Lenarta, Barbare i. t. d., kateri so nas v tako obilnem številu posetili. Da se v kratkem zopet vidimo!

m Nesreča. V občini Črmlenšak župnije Sv. Ruperta v Slov. gor. sta dne 2. avg. t. l. mož in žena Peter in Marija Simonič orala. Vola sta ušla, žena je prišla pod plug in črtalo ji je nogo tako razrezalo, da je takoj omedlela in na mestu umrla.

Ptujski okraj.

p S šole. Začasne učitelje so imenovani v ptujskem okraju gg.: Flere Pavel pri Sv. Lovrencu v Slov. gor., potem učit. kandidati oz. kandidatkinje: Kotzmut Marija v Majšpergu, Vezjak Ana pri Sv. Vidu, Čeh Ivan pri Sv. Marjeti, Friedl Adolf v Seli, Ziber Alojz pri Sv. Marku, Lešnik Miroslav v Zavrčah, Šel Ivan pri Sv. Lovrencu na Dr. polju.

p „Štajere“ je prežgodaj vriskal. Dobro se še spominjamo, kako je „Štajere“ poskakoval, ko je bila Marija Tašner iz Drstenika pri Sv. Urbanu v Slov. gor. obsojena na denarno kazen, oziroma na 24 ur zapora, ker je raztrgala eno številko „Štajerca“ in s tem po mnenju nemškega sodnika v Ptuj storila prestopke proti varnosti lastnine po § 468 kazenskega zakonika. Bilo je takoj jasno, da ta sodba nemškega sodnika v Ptuj ne bo držala, ker lastnik dotične številke ni imel nobene škode, kakor je sam izjavil kot priča, ker je list že prebral. Sicer so potrdili to razsodbo tudi sodniki v Mariboru, vendar še s tem stvar ni bila končana. Generalna prokuratura je izvedela za to čudne obsodbe, dvignila je ničnostno pritožbo v obrambo zakona in najvišje sodišče na Dunaju

kaj bi si naročil za večerjo, je tovariš rešil Pavla s tem, da je naročil za vsakega kozarec žganja.

Pavel se ga je v začetku branil na vse kriplje, češ, da ga ni pil še nikoli, a vsi so hvalili tako izborno kapljico in ga silili, naj vsaj pokusi. Pavel je pokusil in pil, žganje mu je kmalu začelo stopati v glavo, postal je živahen in zgovoren, naročil je še in še pil. Kmalu mu je pričela glava omahovati in vse se je vrtelo okrog njega. Prijatelj ga je prijel za roko, ga vedel ven na svež zrak, šla sta nekaj časa po ozki ulici in prišla do pokošenega travnika. Tu je omahnil Pavel na kup pokošenega sena in v hipu trdo zaspal.

Drugo jutro ga je prebudil osoren neznan glas. Prestrašen je skočil po koncu. Solnce je stalo že precej visoko na nebu. V prvem strahu Pavel ni vedel kje in kaj se ž njim godi. A hitro se je domislil na dogodke včerajšnjega dne in grozen strah ga je obšel, ko je zagledal pred seboj finančnega paznika. Spomnil se je besedi svojega „prijatelja“ o policaju in ječi in jokaje je padel pred finančnega paznika na kolena, meneč, da so ga gotovo poslali poaj policaji, in ga prosil:

„Za božjo voljo, ne zaprite me, saj je bilo samo par grošev in stariši bodo to radi povrnil.“

„Glej, glej, zdaj se mi pa zdi, da sem naletel na prav zdravega ptička. No, ker ga že imam, ga je treba pa držati. Hajd, fante, z menoj v mesto!“

Pri tem je pogledal Pavla tako divje, da je ta kar strepetal in se spustil v glasen jok.

(Konec prihodnjč.)

tlem, kakor težek svinec mu je leglo na srce vprašanje: kaj bo pa doma? Začel je gorko plakati in premišljati, kako bi se mojstru opravičil in ga potolažil. —

Čim bolj se je bližal mestu, tem tesneje mu je bilo pri srcu. Slednjič je došel do vrat mojstrovega stanovanja, a ni imel poguma pritiskati na kljuko. Šel je par korakov po česti dalje in se zopet vrnil, a strah in slaba vest sta se oglašala vedno huje. Konečno je šel do bližnjega ogla in sedel na obcestni kamen.

Bilo je že precej tema in videlo se je komaj par korakov dalje. Svetilnice so bile posejane precej poredko.

Cez nekaj časa se približa Pavlu počasnih korakov neznana moška postava in ga ogovori:

„Kaj pa čepiš tukaj na cesti? Gotovo si napravil kaj nepoštenega, paglavec. Le čakaj, bo že prišel policaj in te spravil v luknjo.“

Besedi „policaj“ in „luknja“ ste spravili Pavla spet na noge. Prestrašil se jih je, da ni vedel kam bi se dejal. Nameril je korak zopet proti domu, a pri vratih mu je vpadel pogum, da ni mogel naprej. Tresel se je kot trepetlika in v duhu je videl in slišal, kako mu grozi mojster, da ga pretepe in spodi.

Tu je pristopil k njemu zopet oni človek in mu začne prigovarjati, naj mu razloži, kaj se mu je zgodilo.

Pavel je boječe in mezaupno pogledoval neznanca in zdelo se mu je, da mora biti to kak potujoči pomočnik. Pogum mu je začel rasti in